

Πάντα τὰ ἔθνη

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΤΟΣ Λ'
ΤΕΥΧΟΣ 118
ΑΠΡΙΛΙΟΣ
ΜΑΪΟΣ
ΙΟΥΝΙΟΣ 2011

Yaoundé ᾿Αγιον Πάσχα, 2011

ΗΤΑΝ ἡ ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου... εἶχαμε κάνει ἕνα μακρὺ ταξίδι –μέσα σέ ἀσυνήθιστα ὑψηλές θερμοκρασίες– μέχρι τὶς Ἐκκλησιαστικές Κοινότητες τοῦ Βορείου Καμερούν, γιὰ νά ἑορτάσουμε μαζί τους τὴ χαρὰ τῆς ᾿Αναστάσεως...

Ἦταν μαζί μου καὶ ὁ π. Εὐάγγελος, πού εἶχε φέρεи ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, δυσεύρετα γιὰ τὴν πραγματικότητα τοῦ τόπου, μικρά κεριά γιὰ τὴν ἑορτή...

Γιὰ πρώτη φορά εἶχαμε τὴ δυνατότητα νά μοιράσουμε κεριά σ' ὄλο το ἑκκλησίασμα... πῆραν μικροὶ καὶ μεγάλοι... Ψάλαμε τὸ «Χριστὸς ᾿Ανέστη» καὶ τὰ ἀνάψαμε...

Εἶπαμε καὶ δυὸ λόγια...

...Τὰ ἀναμμένα κεριά συμβολίζουν τὸ Φῶς τῆς ᾿Αναστάσεως, συμβολίζουν τὸν ἴδιο, τὸν Χριστό, πού εἶπε: «Ἐγὼ εἰμί τὸ φῶς τοῦ Κόσμου... καὶ αὐτὸς πού περπατᾷ στὸ σκοτάδι αὐτοῦ τοῦ κόσμου δέ γνωρίζει πού πηγαίνει...» καὶ πρέπει νά

περπατᾷμε πάντα μέ τὸ φῶς τῆς πίστεως, τὸν Χριστό... καὶ ὄλοι ἐμεῖς πού γνωρίσαμε τὸν Χριστό πρέπει νά εἶμαστε φῶς γιὰ ὄσους ἀδελφούς μας δέν Τὸν ἔχουν γνωρίσει ἀκόμα...

Ἦπειτα ἄρχισε ἡ θεία Λειτουργία... ψάλαμε πολλὲς φορές τὸ «Χριστὸς ᾿Ανέστη»... μιὰ διάχυτη γαλήνη ἀπλώθηκε στὰ πρόσωπα ὄλων... σάν τὴ μωρωδιά τοῦ θυμιάματος πού κατελάμβανε σιγά-σιγά τὸ χῶρο τοῦ Ναοῦ...

Κοίταζα τὰ μικρά παιδιά καὶ τοὺς μεγάλους, πού κάποιες στιγμές ψάλλοντας κοιτοῦσαν ἐπίμονα τὶς φλόγες τῶν κεριῶν... ὡς νά ἤθελαν νά τὶς διαπεράσουν... ὡς νά προσπαθοῦσαν νά δοῦν μέσα ἀπὸ τὸ φῶς τους, ὄσα τοὺς εἶπαμε...

Νά προσπαθοῦσαν, ἄραγε, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νά συλλάβουν τὸ γεγονός... τῆς Φωτοφόρου ᾿Αναστάσεως; Δέν μπόρεσα νά ξεκαθαρίσω τί ἀκριβῶς γινόταν στὸν ἐσωτερικὸ τους κόσμο... ἀλλὰ σάθηκα στὴν πρώτη πολὺτιμη στιγμή μιᾶς πρωτόγνωρης ἐμπειρίας... καὶ στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἑορτῆς, πού μέσα ἀπὸ ἀπλοῦς συμβολισμοὺς προσπαθεῖ νά ὀδηγήσει τὴ ζωὴ μας σ' ἕνα Πάσχα, μιὰ διάβαση, μέσα ἀπὸ τὴν ᾿Ανάσταση, τὴν ὁποία κηρύττουμε –σ' αὐτὴν τὴν ἐσχατιά τῆς Γῆς– καὶ πρὸς τὴν ὁποία πορευόμεθα καὶ προσδοκοῦμε...

Γνωρίζοντας ὅτι, δέν εἶμαστε ἐμεῖς τὸ Φῶς... ἀλλὰ ἀπλῶ εἶμαστε ταπεινοὶ μεταλαμπαδευτές τοῦ Φωτός... πάντα αὐτές τὶς ἡμέρες θά παρακύπτουμε καὶ θά παρακαλοῦμε τὴν ἀγάπη Σας νά εὐχεσθε νά μὴ ἀποκάμουμε καὶ νά μὴ σβῆσει ἡ φλόγα τῆς πίστεως μπροστά ἀπὸ αὐτά... τὰ μάτια τῶν ἐθνῶν, πού προσπαθοῦν νά κάνουν καὶ δικό τους τὸ «Φῶς τοῦ κόσμου»...

Τὴν ἀγάπη τῆς πίστεως εἰς πάντας
«Χριστὸς ᾿Ανέστη!»...
Εὐχεσθε...

† ὁ Καμερούν Γρηγόριος

Μέτοχοι
ἢ Ἀμέτοχοι
«τῆς Χαρᾶς
τῶν Μαθητῶν»;

ΔΟΚΙΜΗ
ΑΠΟΚΩΔΙΚΟ-
ΠΟΙΗΣΕΩΣ
ΟΣΩΝ ΠΙΘΑΝΟΝ
ΔΥΣΚΟΛΑ
ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΚΑΙ
ΑΚΟΜΑ
ΔΥΣΚΟΛΟΤΕΡΑ
ΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐπισκόπου Γρηγορίου
Μητροπολίτου Καμερούν

Μέσω τῶν διαφόρων Ἱεραποστολικῶν περιοδικῶν καί ἐκδόσεων, ἐκδηλώσεων, ὁμιλιῶν, συνάξεων καί ραδιο-τηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν, προβάλλεται κατὰ καιροῦς –(ἄλλοτε ἐπιτυχῶς καί ἄλλοτε ἀνεπιτυχῶς, διότι δυστυχῶς συμβαίνει καί αὐτό!)– μέ διαφόρους τρόπους τό γεγονός τοῦ Ὁρθοδόξου Εὐαγγελισμοῦ τῶν Ἐθνῶν στήν Ἀφρική, Ἀσία, Ὠκεανία, Νότιο καί Κεντρική Ἀμερική κ.ἄ.

Προβαλλομένης ὅλης αὐτῆς τῆς προσπάθειάς, οὐσιαστικῶς, προβάλλεται μιά κίνησι μεταξύ δύο ἐκκλησιαστικῶν κόσμων...

1. Ὁ κόσμος μιᾶς δισχιλιετοῦς παγιωμένης καί διαμορφωμένης παραδόσεως τῶν ἀρχαίων Ἐκκλησιῶν ἡ ὁποία, ἐκ τοῦ «περισσεύματος τῆς καρδίας αὐτῆς» ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς καί Εὐαγγελίζεται τήν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν καί,

2. ὁ κόσμος εἰς τόν ὁποῖον μεταφέρεται αὐτή ἡ διαμορφωμένη δισχιλιετής παράδοσις τῶν Ἀρχαίων Ἐκκλησιῶν, δηλαδή, ὁ χώρος τῆς κάθε νεοφύτου Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς...

Ἐνας κόσμος κατὰ πολὺ ἄγνωστος ἀκόμα ἐξ ἐπόψεως ἐθνολογικῆς, κοινωνιολογικῆς, ἱστορικῆς κ.λπ.

Θά μπορούσαμε νά χαρακτηρίσουμε τό γεγονός αὐτό, τήν κίνησι αὐτή, τήν μεταφορά αὐτῆς τῆς παραδόσεως, ὡς τό γεγονός τοῦ Εὐαγγελίου τῶν Ἐθνῶν;

Ἐκ πρώτης ὄψεως, ναί, θά μπορούσε νά χαρακτηρισθεῖ ἐπιτυχῶς ὡς Εὐαγγελισμός τῶν Ἐθνῶν.

Ἐάν ὅμως ἐμβαθύνουμε στό θέμα, στό τί ἀκριβῶς μεταφέρεται, στόν τρόπο καί στήν μέθοδο μέ τήν ὁποία γίνεται αὐτή ἡ μεταφορά τοῦ Εὐαγγελίου, καί στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο συντηρεῖται γιά νά παγιωθεῖ καί νά καρποφορήσει, θά μπορούσε κάποιος νά προβάλλει ἀρκετές ἐνστάσεις.

Διότι σ' αὐτήν τήν κίνησι γεννᾶται καί ἓνα βασικό ἐρώτημα:

Ἡ μεταφερομένη παράδοσις τί ἀκριβῶς περιλαμβάνει; Εἶναι μεταφορά τῆς Εὐαγγελικῆς Διδαχῆς καί τῆς –ἐξ αὐτῆς διαμορφωμένης ἤδη– Δογματικῆς διδασκαλίας καί τῆς λειτουργικῆς Παραδόσεως μόνον;

Εἶναι μεταφορά τῆς προσευχητικῆς παραδόσεως ὡς τρόπος θεραπείας καί προετοιμασίας τῆς συναντήσεως Θεοῦ καί ἀνθρώπου;

Εἶναι μεταφορά τῆς, ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς; Τοῦ τρόπου καί τῆς ὀργανώσεως τῆς χριστιανικῆς φιλανθρωπίας; Τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς;

Ἔστω ὅτι, μεταφέρονται ὅλα αὐτά ταυτόχρονα ἀπό κάποιον Ἱεραπόστολο καί ἔστω ὅτι, ἔχουμε βρεῖ τόν τρόπο νά μεταφερθοῦν ὅλα αὐτά μέ τήν ὀργάνωσι ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων, κατηχητικῶν συνάξεων, σεμιναρίων ἐπιμορφωτικῶν ἡμερίδων, φιλανθρωπικῶν ὁμάδων, κ.λπ.

Ἀμέσως ὅμως, ἀναφύεται τό ἐξῆς λογικό ἐρώτημα: «μέ ποιόν τρόπο συντηρεῖται, ὑποβοηθεῖται ἢ κάθε προσπάθεια μεταφορᾶς κάποιου εἴδους παραδόσεως;».

Γιά νά γίνει κατανοτό θά ἀρκεσθοῦμε νά ἀναφέρουμε τό ἐξῆς: ἡ Χριστιανική θεολογία περί ἐρμηνείας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, περί δογματικῆς, λειτουργικῆς καί ἐν γένει ἠθικῆς διδασκαλίας, στίς Ἀρχαίες Ἐκκλησίες ἔχει μιά ἀπέραντη, διαχρονική καί πολυεπίπεδη γραμματεία γιά τήν ὑποστήριξι τῆς καί τήν συντήρησί τῆς ἢ ὁποία ἀνακυκλώνεται σέ κάθε ἐποχή μέ τίς ἀμέτρητες ἐρμηνείες, λόγους, διατριβές καί παρεμβάσεις, θεολόγων οἱ ὁποῖοι σέ κάθε ἐποχή προσπαθοῦν, ἀνεξάντλητα, νά ἐπικαιροποιήσουν τόν Λόγο τοῦ Εὐαγγελίου καί νά δώσουν περί αὐτοῦ, ἀληθῆ μαρτυρία– καί ὅλη αὐτή ἢ προσπάθεια μέσῳ βιβλιοθηκῶν, κέντρων μελετῶν καί ἐρευνῶν, ἐκδόσεων, λόγων, ὁμιλιῶν, θεολογικῶν καί Ἱερατικῶν Σχολῶν, χριστιανικῶν περιοδικῶν καί τελευταίως μέσῳ τῶν λεγομένων τεχνολογικῶν μέσων μαζικῆς ἐνημερώσεως.

Στίς Ἱεραποστολές τί ὑπάρχει ἀπό αὐτόν τόν πλοῦτο τῆς Χριστιανικῆς Γραμματείας;

Ἐλάχιστα ψήγματα καί πολλῆς φορές οὔτε τά βασικά...

Ἡ μετάφρασι σέ τοπικές προφορικές γλῶσσες εἶναι ἓνα τεράστιο πρόβλημα διότι οἱ ἴδιες οἱ γλῶσσες αὐτές –κατά πλησιοψηφία– ὅσο εὐκόλες εἶναι γιά μιά ἀπλή ἐπικοινωνία τόσο δύσκολες

εἶναι γιά μεταφορά θεολογικῆς, λειτουργικῆς κ.λπ. ὀρολογίας καθότι εἶναι

γλῶσσες πού οἰκοδομοῦνται σέ ἀπλοῦστατα προφορικά

γραμματικά συστήματα καί ὅπου παρατηρεῖται ἔλλειψις

ἐπικρατεῖ ὁ δανεισμός λέξεων ἀπό τήν

κυρίαρχο γλῶσσα τῆς πάσαι ποτέ ἀρχῆς τῆς

ἀποικίας μέ ἰδιαίτερο πάντα τρόπο καί γραφῆς

καί προφορᾶς προσαρμοσμένης στό χαρακτηρι-

στικό ἄκουσμα τῆς κάθε τοπικῆς γλώσσας...

Σ' αὐτές τίς γλῶσσες παραμονεύει πάντα ὁ κίνδυνος τῶν πρώ-

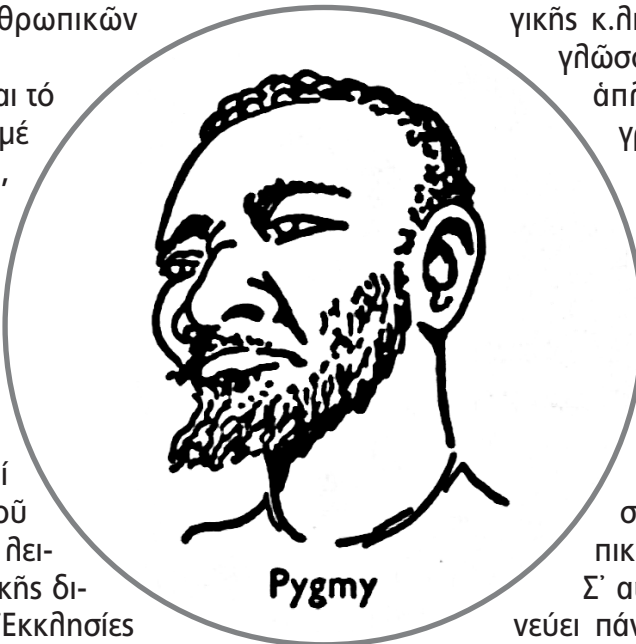
των ἐξερευνητῶν τῆς Αὐστραλίας πού,

ὅταν εἶδαν γιά πρώτη φορά τό γνωστό πλέον

μαρσιποφόρο ζῶο, ρώτησαν κάποιον ἰθαγενή ὀδηγό πῶς λέγεται αὐτό τό ζῶο καί αὐτός ἀπήντησε «κανγκουρό».

Τό ὄνομα αὐτό καταχωρήθηκε ἐπίσημα σέ ὅλα τά ἐπιστημονικά ζωολογικά δελτία τῆς ἐποχῆς καί ὑπάρχει μέχρι σήμερα, ἀλλῆ μετά ἀπό χρόνια ἀνακάλυψαν ὅτι «κανγκουρό» στή γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν σημαίνει ἀπλῶς: «δέν ξέρω, δέν γνωρίζω»!

Στόν Ὁρθόδοξο χῶρο μέ ἐξάρσει τῆς Ἀγγλόφωνες χῶρες ὅπου κάποιος πολὺ εὐκόλα μπορεῖ νά βρεῖ σημαντικό μεταφρασμένο ὑλικό ἀπό τά

Ὁρθόδοξα Πανεπιστήμια τῆς Ἀμερικῆς, γιά τίς ὑπόλοιπες πολλῆς φορές δέν ὑπάρχουν οὔτε τά πλέον βασικά ἢ τά κενά τῆς λειτουργικῆς γραμματείας συμπληρώνονται ἀπό ἐκδόσεις τῶν ἐλληνο-ρῦθμων καθολικῶν –(οὐνιτών)– μέ ἓνα καταπληκτικό μείγμα ἀπό λειτουργικά στοιχεῖα καί λειτουργικό Τυπικό: Ἑλληνικῶν, Ρωσικῶν καί Συριακῶν λειτουργικῶν παραδόσεων, γιά γλώσσες ὅπως, ἡ Γαλλική, Ἱταλική, Ἰσπανική κ.λπ.

Βεβαίως, τό ὄλο σκηνικό αὐτῶν τῶν ἀναγκῶν ἔχει νά κάνει μέ τήν ὀργάνωσι καί τῶν διαφόρων Ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Διασποράς καί ἐπειδή οἱ Ἐθνικές αὐτές Ἐκκλησίες αὐτοπροσδιορίσθησαν καί ὡς θεματοφυλάκες τῶν Ἐθνικῶν γλωσσῶν τῶν διαφόρων κοινοτήτων, ἔπρεπε, λογικά νά περάσει τό χρονικό διάστημα τῆς δευτέρας καί τρίτης γενεᾶς –(πολλῆς φορές)– γιά νά ἀναγκασθοῦν νά ἐναρμονισθοῦν μέ τή γλώσσα τῆς ξενιῦ χώρας καί νά ἀρχίσουν νά ὑπάρχουν ἐκδοτικά ἐγχειρήματα θεολογικῆς ὑποστήριξεως τῆς Ὁρθοδόξου παρουσίας στή Διασπορά.

Μπορεῖ λοιπόν ὁ κάθε Ἱεραπόστολος –(ὁ ὅποιος ἔστω ὅτι, εἶναι καί βαθύτατος γνώστης τῆς πατερικῆς γραμματείας)– νά ἀντικαταστήσει ὄλο τόν πλοῦτο τῆς Ὁρθοδόξου γραμματείας μέ ὅλες τίς προαναφερθεῖσες εὐκολίες, μέ μόνον τόν λόγο του καί κάποιες κατά καιροῦς μικροεκδόσεις φυλλαδίων;

Δυστυχῶς, τό πρόβλημα αὐτό παρατηρεῖται καί γεννᾶται κυρίως ἀπό τόν διαμορφωμένο ἤδη τρόπο ἐκφράσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

στίς Μητροπολιτικές περιφέρειες τῆς κάθε Διασποράς.

Γιά νά μπορέσουμε νά κατανοήσουμε καλύτερα τό πρόβλημα θά πρέπει νά ἀνατρέξουμε στήν ἐξῆς πραγματικότητα:

Ἐπάρχουν δύο τρόποι ἐκκλησιαστικῆς διακοινίας:

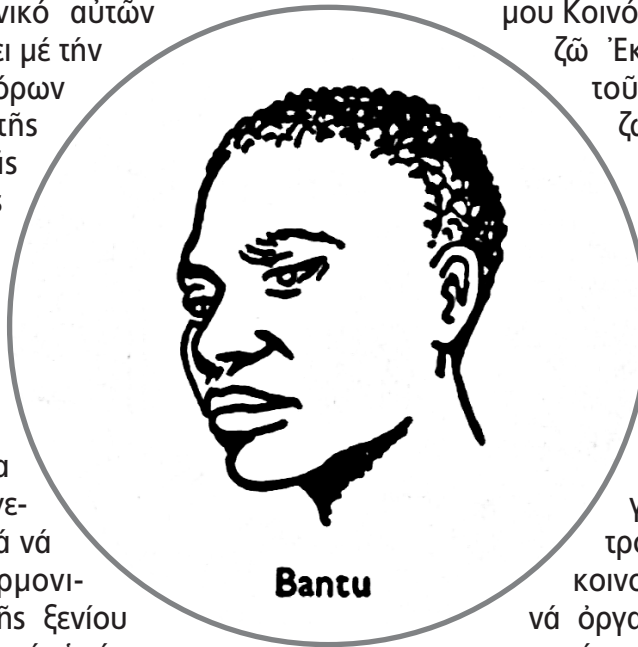
Α. Ὁ Ἀποστολικός τρόπος, δηλαδή, ἐξέρχομαι ἀπό τόν κόσμο μου, ἀπό τήν Ἐκκλησιαστική μου Κοινότητα –(ὄπου, ὑποτίθεται ὅτι

ζῶ Ἐκκλησιαστικῶς τό γεγονός τοῦ Εὐαγγελίου ὡς τρόπο ζωῆς, αὐτογνωσίας καί ὡς θεραπεία ἐναντι τοῦ θανάτου τῆς δυσκοιλογνώστου ὑπάρξεώς μου καί ὄχι ὡς μιά φιλοσοφική ἢ κοινωνική ἰδεολογία)– καί μεταφέρω τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου σέ ἓναν κόσμο τόν ὅποιον δέν γνωρίζω καί αὐτός δέν γνωρίζει τόν Εὐαγγελικό τρόπο ὑπάρξεως καί τοῦ τόν κοινοποιῶ, δηλαδή τόν βοηθῶ νά ὀργανώσει ἐκκλησιαστικές θεραπευτικές κοινότητες ἐναντι κάθε ὑπο-

φώσκοντος θανάτου. Κοινότητες οἱ ὅποιες, θά αὐτοδαπανῶνται ὑπέρ ἑαυτῶν καί ἀλλήλων καί ὑπέρ παντός τοῦ κόσμου ἐπ' ἐλπίδι Ἀναστάσεως.

Κοινότητες οὐσιαστικῶς πού ἀπαντοῦν στήν πρᾶξι γιά τό γεγονός τῆς ὑπάρξεώς μας σ' αὐτόν τόν κόσμο, γιά τόν τρόπο μετοχῆς στήν χάρι τοῦ Θεοῦ καί τῆς παρουσίας τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου στή ζωή μας...

Β. Ὁ τρόπος τῆς δισχιλιετοῦς παγιωμένης Χριστιανικῆς κοινωνίας ὄπου, ὁ κόσμος λέγει ὅτι ἀποδέχεται τό Εὐαγγελικό μήνυμα ὡς τρόπο ζωῆς –(στήν πραγματικότητα κάτι φταίει καί τό

Bantu

Εὐαγγελικό μήνυμα ἀπό τρόποσ ζωῆσ ἔχει μετατραπεί σέ μιά κουρασμένη κοινωνική ἰδεολογία ἢ ἐθιμική παράδοσι ἢ ὁποῖα γιά πολλοὺσ λόγουσ φαινομενικά παρουσιάζεται ὅτι, μᾶλλον, δέν καλύπτει τόν ἄνθρωπο καί τόν ὁδηγεῖ στή συνεχὴ ἀποχὴ ἀπὸ τόν ἐκκλησιαστικὸ τρόπο ζωῆσ)– δέν ζεῖ στήν πλειοψηφία του, δηλαδή, Ὁρθοδόξωσ τὸ Εὐαγγέλιο ὡσ θεραπεία τῆσ ἀνθρωπίνησ φύσεωσ –καί ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν μεριά τῆσ, καλεῖ συνεχῶσ τόν ἄνθρωπο νά τόν ποιμάνει ἀρκεῖ νά ἔλθει μέσα στόν «στενά» καθοριζόμενο Ἐκκλησιαστικὸ χῶρο, τόν χῶρο τοῦ ναοῦ...

Αὐτόσ ὁ τρόποσ ὅμωσ, ἐμπεριέχει καί τόν ἐξῆσ κίνδυνο: Ἡ ἔλθει ὁ κόσμοσ στήν Ἐκκλησία ἔχει ἡ Ἐκκλησία τόν τρόπο, τόν χῶρο καί τὸ κατάλληλο ἀνθρώπινο δυναμικὸ νά τόν ὑποδεχθεῖ, νά τόν διακονήσει κατάλληλα καί νά τόν ὁδηγήσει «εἰσ νομάσ σωτηρίουσ» δηλαδή νά τοῦ διδάξει τόν ἐκκλησιαστικὸ τρόπο τοῦ ζεῖν; Ἡ ἔρχεται ὁ σύγχρονοσ ἄνθρωποσ στήν Ἐκκλησία καί πρέπει ὅλα νά τοῦ εἶναι αὐτονότα; Δηλαδή, προσαρμόζεται αὐτόματα καί ζεῖ «ἐκκλησιαστικῶσ» σέ ὅλεσ τίσ πτυχέσ τῆσ ζωῆσ του!

Ἡ ἔχει, ἡ Ἐκκλησία, τοὺσ ἀνθρώπουσ πού θά γίνουν οἱ ὑποδοχεῖσ, οἱ ξεναγοί – μυσταγωγοί καί οἱ διάκονοι τῆσ κάθε προσωπικῆσ πορείασ ἀπὸ τόν ἀτομικὸ τρόπο ὑπάρξεωσ στόν Ἐκκλησιαστικὸ ἀνάλογο;

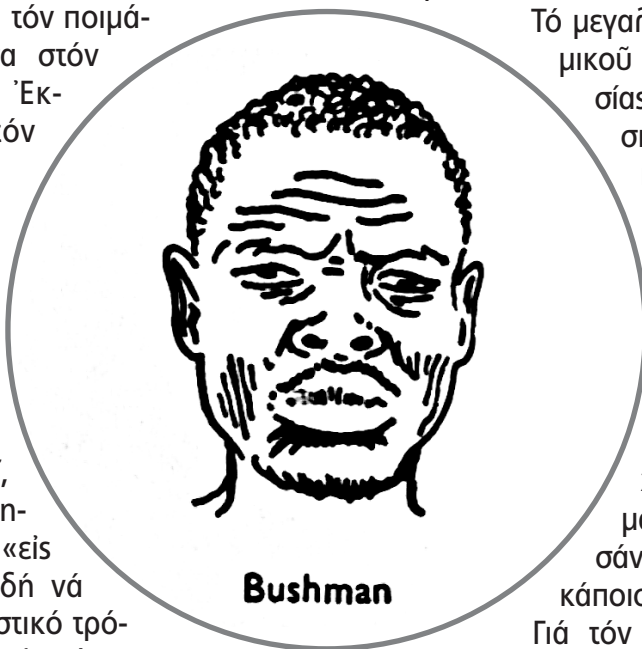
Προφανῶσ, διαθέτει κάποιεσ μονάδεσ καταλλήλου δυναμικοῦ, ἀλλὰ δέν διαθέτει αὐτέσ τίσ δυνατότετεσ σέ εὐρεία κλίμακα καί γιά τόν λόγο αὐτό,

παραμένει ἱκανοποιημένη - ἀνικανοποίητη, σέ ὅτι κατὰ καιροὺσ μπορεῖ νά διαθέσει, σέ αὐτό πού λέμε Ἐσωτερική Διακονία Εὐαγγελισμοῦ καί οὐσιαστικῶσ παρουσιάζεται παραπονούμενη γιά τὴν ἀποχὴ τῶν βαπτισμένων μελῶν τῆσ ἀπὸ τόν ἐκκλησιαστικὸ τρόπο ζωῆσ καί γιά τὴν ἐσκεμμένη ἢ ἄσκοπη ἀμέλεια τῆσ ὑποστηρίξεωσ τῆσ ἀπὸ τὴν κάθε κρατούσα ἀρχὴ στήν κάθε ἔδρα τῶν δραστηριοτήτων τῆσ.

Τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τοῦ δυναμικοῦ τῆσ κάθε Ἀρχαίας Ἐκκλησίας δαπανᾶται στήν συντήρησι τῆσ λησασμένησ ἰδέασ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μιά παραδομένη, ἁγία κοινωνική ἰδεολογία, ἀποτελεῖ ἀτομικὸ γεγονός, καί ἀνήκει στίσ πατροπαράδοτεσ «κοινωνικέσ ἀξίεσ» πού πρέπει νά συντηρηθοῦν μέ κάθε τρόπο γιά νά μὴν χάσομε τὴν κάθε ἐθνική μασ ταυτότητα - κάτι δηλαδή σάν «μνημεῖο διατηρητέο» σέ κάποιον ἱστορικὸ χῶρο.

Γιά τόν λόγο αὐτό χρησιμοποιεῖ πάντοτε μιά ὑποφώσκουσα διάθεσι –(πού ὑπάρχει ἀλλήλωσ σέ κάθε ἄνθρωπο ὅταν βρίσκειται ἐνώπιον δυσκολιῶν)– νά ἐγκωμιάζει καί νά ἐπαινεῖ κάποιο συγκεκριμένο κοινωνικὸ παρελθόν ὅπου ἡ ἐξωτερική αὐστηρότητα, κάποιων κατ' ὄνομα, «χριστιανικῶν ἠθῶν» ἦταν ἐργαλεῖο εὐρείασ κλίμακοσ καί ἀποδοχῆσ πράγμα πού διευκόλυνε ἀφάνταστα τὸ ἔργο τῆσ –καί οὐσιαστικά τὸ ἔργο τῶν ποιμένων τῆσ– νά μὴν περιλαμβάνει ἐκπλήξεισ, κριτικέσ, διαφωνίεσ κ.λπ.

Ἡ ἔτσι καί σήμερα χάνει τὸ τρένο τῶν καιρῶν, τὸ τρένο τῆσ ἐποχῆσ τῆσ ἀναπολῶντασ νοσταλγικά ἢ ρομαντικά τὸ κάθε ὠραιοποιημένο χθές, ἀλλὰ

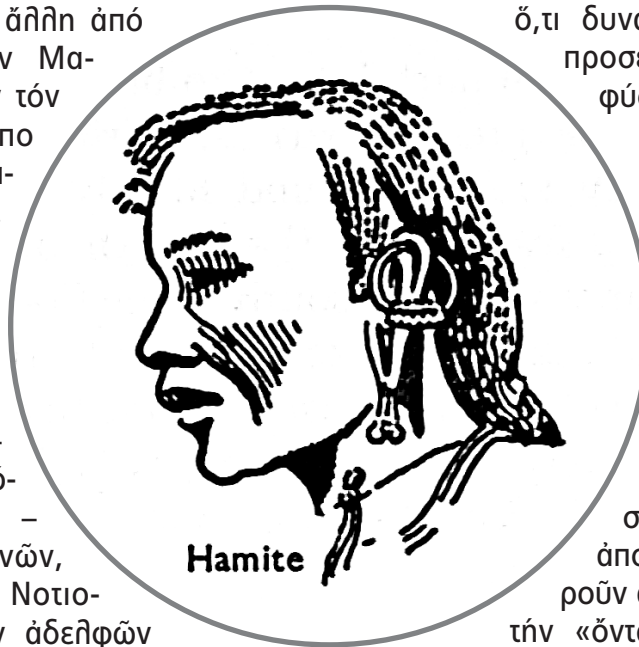

Bushman

ουσιαστικῶς ἀδυνατώντας νά ζήσει καί ἡ ἴδια στίς συνθήκες ἢ τίς ἀρχές τοῦ κάθε χθές.

Ἡ ἐμπειρία τῆς Ἱεραποστολῆς ἄν μή τί ἄλλο καλεῖ ὄλους ἐμᾶς πού ἀσχοιοῦμεθα μέ αὐτόν τόν ἀποστολικό κληρο, σέ μίαν ἄλληλη πραγματικότητα ἢ μορφή τῆς ὁποίας ἐνυπάρχει θεωρητικά καί καρδιακά σέ κάθε συνειδητό Χριστιανό –σέ κάθε πιστό πού γνωρίζει νά φέρει συνειδητά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ– καί ἡ πραγματικότητα αὐτή δέν εἶναι ἄλληλη ἀπό τήν «πρώτη χαρά τῶν Μαθητῶν» ὅτι, «εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν» στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τήν Ναζαρέτ καί ἀκοιουθήσαμε Αὐτόν καί «εἶδαμεν ὅπου μένει καί παρ' Αὐτῷ ἐμείναμεν» καί αὐτός ὁ τόπος δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν ὑποκάρδιο πόθο τῆς σωτηρίας– «τῶν ἐν ἀγνωσίᾳ καί σκότει καί σκιᾷ θανάτου» – καθημένων Ἀφρικανῶν, Ἀσιατῶν, Ὀκεανίων, Νοτιο-Ἀμερικανῶν καί ἄλλων ἀδελφῶν μας, ἀλλά τό Ἀποστολικό ἔργο ἔχει ἀνάγκη μιᾶς πλειάδος Μαθητῶν, Προφητῶν, Διδασκάλων, Χαρισματούχων, Διακόνων μέ αὐτήν ἀκριβῶς τήν αἴσθηση καί προσέγγισι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος γιά νά μπορέσει νά ριζώσει καί νά καρποφορήσει Ἀνάστασι.

Ἴσως πολλοί θεωρήσουν ὅτι αὐτές οἱ γραμμές ἀποτελοῦν μιά σκληρή κριτική γιά τίς Ἀρχαῖες Ἐκκλησίες ἀλλά, ὅσα γράφονται καί ὅσα ἐννοοῦνται εἶναι ἀποτελέσματα τῆς διαδικασίας μιᾶς ἀνοικτῆς καί συνεχοῦς ἀπολογητικῆς πού ἐνυπάρχει καί συμβαδίζει μέ κάθε βῆμα τοῦ Ἀποστολικοῦ ἔργου.

Μιᾶς ἀπολογητικῆς πρὸς τά Ἴθνη γιά τό ἀναγκαῖον τῆς παρουσίας μας ἀνάμεσα σέ δεκάδες ἄλλες «ιεραποστολές» πού προηγήθηκαν ἡμῶν, σ' αὐτά τά Ἴθνη, οἱ ὁποῖες, καί δέν διαθέτουν τήν ἐμπειρία-ἐργαλεῖο καί τόν πλοῦτο τῆς Ὁρθόδοξου θεραπευτικῆς προσεγγίσεως τῆς σχέσεως Θεοῦ καί ἀνθρώπου, ἀλλά διδάσκουν περισσότερο ἓνα εἶδος κοινωνικῆς ἠθικῆς συμβιώσεως παρά, ἐνσάρκωσι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ μέ ὅ,τι δυνατότητες, αὐτή ἡ κίνησι, προσέδωσε στήν ἀνθρώπινη φύσι.

Οὐσιαστικῶς, αὐτές οἱ «ιεραποστολές» δέν διαθέτουν τόν τρόπο διαγνώσεως καί θεραπευτικῆς τῶν παθῶν καί παθημάτων τοῦ παρόντος αἰῶνος διότι στηρίζουν τήν ὄλη τους ἱεραποστολική προσπάθεια σέ λανθασμένες ἢ περισσότερο σέ φιλοσοφικές βάσεις καί ἀπογοτεύουν καί ταλαιπωροῦν ἀδίκως τοὺς, ἀναζητοῦντας τήν «ὄντως Ἀλήθειαν», ἀδελφοῦς μας.

Ἐκ παραλλήλου, αὐτές οἱ γραμμές ἀποτελοῦν καί προσπάθεια μιᾶς αὐτοκριτικῆς ἀπολογίας πρὸς τίς Ἀρχαῖες Ἐκκλησίες τίς ὁποῖες ἀτελῶς, ἀλλά μέ κάθε τρόπο καί κάθε θυσία πιστεύουμε ὅτι, ἐκπροσωποῦμε –εἴτε τό ἐπιθυμοῦν καί τίς ἐνδιαφέρει εἴτε ὄχι– σέ κάθε μας βῆμα καί ὄλα αὐτά: «ἵνα μή μωμηθεῖ ἡ διακονία» ἐκ τῶν ἀφανῶν– μά πραγματικῶν– καθημερινῶν, ὀγκωδεσμάτων –καί συνεχῶς διογκουμένων– ποικίλων δυσκολιῶν μας.

Τήν τοῦ Κυρίου ἀγάπην καί τόν ἀσπασμόν τῆς πίστεως εἰς πάντας τοὺς Ἁγίους.

Παράδοση ιατροφαρμακευτικού υλικού στις φυλακές του Mbalmayo

Ἐπανόρθωση

Στό τεύχος μας ἀρ. 117, μιά τεχνική ἀβληψία παρέλειψε μιά φράση ἀπό τήν τρίτη παράγραφο τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Θανάση Παπαθανασίου, «Τό μπρίκι τοῦ Ἡλία Βουλγαράκη» (σ. 11). Δημοσιεύουμε στή συνέχεια τήν ἐν λόγῳ παράγραφο ἀκέραια: «Ἦταν γνωστό ὅτι τό γραφεῖο τοῦ Ἡλία Βουλγαράκη ἦταν ἐκ τῶν πλέον καθοργανωμένων καί ἐξοπλισμένων. Πέρα ἀπό τόν φοβερό «θησαυρό» του (τήν ἀποδεκτικὴν πατερικῆς γραμματείας αἰώνων), ὑπῆρχαν σέ μιά γωνιά ὄλα τά σύνεργα καφενεῖου: ἠλεκτρικό ματάκι, μπρίκι, καφέδες, ζάχαρη, ψυγιάκι, νερό, φλυτζανοκούταλα κ.λπ. Ἀνάμεσα σ' αὐτή τή γωνιά καί τόν μαθητὴ ἐκείνη τή στιγμή παρεμβάλλονταν μόλις δύο μέτρα (πανεύκολο νά δρασκελιστοῦν), παρεμβαλλόταν ὅμως κι ἓνα ἀόρατο τεῖχος (πανδύσκολο νά ὑπερπηδηθεῖ): ἓνα ἐσώψυχο τσίτωμα τοῦ μαθητῆ, λόγῳ τῆς πεποιθησῆς του ὅτι ἡ μετατροπὴ τῶν ὑποψηφίων σέ καφετζήδες τοῦ πάτρωνα, ἀποτελοῦσε σπόρ ἀνυπόφορο. Γιά ἀπάντηση στό ἐρώτημα τοῦ δασκάλου, λοιπόν, ὁ μαθητὴς μούγκρισε μὲν κάτι σάν «ναί», ἀλλὰ μαρμάρωσε. Δέν κινήθηκε πρὸς τό καφενεδάκι, τό ὁποῖο ἐκείνη τή στιγμή ἔπαιρνε μέσα του ἐμβληματικὲς διαστάσεις, γιά τό πῶς ξεκινᾷ ἡ δυσμένεια, γιά τό τί θά χάσεις, γιά τό τί θά σώσεις κ.λπ. καί παρέμεινε μαρμαρωμένος».

Σπανό Τ. 10 • Σπυροπούλου Ἄ. 10 • Σταλάκη Α. 20 • Σταμάτη Ἄ. 25 • Σταματοπούλο Ἄ. 60 • Σταματοπούλου - Ρούσου Ἄ. 60 • Σταυρίδου Μ. 20 • Στέφα Γ. 250 • Στρούμπα Π. 20 • Συμεωνίδου Ἄ. 100 • Συρεγγέλα 50 • Σχολή Ἀπολυτρωτικὴ Ὑπ. Θεοτόκου 800 • Τελωνιάδου Π. 10 • Τζωρτζάκη Π. 50 • Τζώρτζη Μ. 20 • Τόλια Κ. 10 • Τουμπίδη Ἄ. 15 • Τούμπου Χ. 50 • Τριανταφυλλάκη Γ. 35 • Τριανταφυλλοπούλου Μ. 50 • Τριανταφυλλοῦ Ε. 10 • Τριλίβα Χ. 20 • Τσαβού Μ. 100 • Τσακάλη Κ. 50 • Τσαντήλα - Μόκκα Ἄ. 20 • Τσιγαρίδα Ε. 50 • Τσιγγάνο Γ. 50 • Τσικαλᾶ Δ. 30 • Τσίπα Ε. 700 • Τσιχλάκη Ἄ. 20 • Τσοβοῦ Ἄ. 50 • Τσουγκράνη Β. 10 • Τσουτσαῖο Ἡ. 1.000 • Φερμάν Ἄ. 200 • Φιλίππου Μ. 100 • Φούγια Κ. 200 • Φουριώτη Ἄ. 300 • Φράγκου Χ. 20 • Φώτη Μ. 20 • Χαϊράκη Σ. 10 • Χάληρη Ε. 30 • Χαμουρούδη Λ. 100 • Χαραλαμπίδου Β. 10 • Χάρη Ε. 50 • Χασικό Ν. 50 • Χατζηγεωργίου Μ. 50 • Χατζησταυρίδου Ἄ. 60 • Χριστοφορίδου Ε. 100 • Χρυσάγη Ἄ. 133,35 • Ψαθᾶ Ἄ. 50 • Ψαράκο Μ. 10 • Ψαρουδάκη Π. 150 • Ψαρρά Μ. 100 • Ψιαχογιᾶ Ἄ. 40.

Ἐπιμέλεια: Εὐάγγελος Δ. Ζουρδούμης